

ALISTAIR RENNIE
PLANETA9 | PŘELOŽIL ROMAN TILCER

Alistair Rennie

Chmurný Válečník

BleakWarrior
Copyright © Alistair Rennie, 2016
Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2021
Translation © Roman Tilcer, 2020

ISBN 978-80-88321-28-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88321-30-9 (ePUB)
ISBN 978-80-88321-29-3 (mobi)
ISBN 978-80-88321-31-6 (PDF)

Vyšlo také v tištěné verzi

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

KNIHA PRVNÍ

Nahodilé sváry a rodinné mise

1. *Chmurný Válečník versus synové Rozbrojovi*

Rozbrojův rozmar je věž nepravdělně šíře, u paty potřísněná tlejícími lišejníky a trsy kopřiv. Po hrubém zdivu šplhá jedovatý břečťan. Plesnivějící vrchol obkružují mokré popínavky. Nadmutá vychýlení z její pomí-jející strnulosti představují zlověstný odklon od ortodoxního architektonického tvaru. Jediný vchod nabízejí dveře z vyběleného železa pod zrezivělým překladem.

Samotného lorda Rozbroje je slyšet, jak z výšin hrádku prostého bočních vížek hlasitě volá. Rozličná stvoření, jež se shlukují kolem jeho příbytku uprostřed pustých hvozdů a požírají poházené kusy obětí, ustanou v hostině a tupě k němu vzhlednou, jako by naslouchala.

„Mých padesát parchantských synů!“ hřímá lord Rozbroj a jeho hlas se nese žilami jeho ratolestí. „Přineste mi některého z úhlavních soků, a přineste jej živého. Náhražky z lineárního masa mne již nudí. Jsou mi pouze zdrojem zábavy – já však potřebuji bolest někoho, jako jsem sám.“

Takové výzvy plní padesát parchantských synů Rozbrojových běžně a bez váhání, ve skupinkách po dvou či po třech se vydávají do světa s rozličnými úkoly, a byť se nechávají snadno rozptýlit vábením zkázy, otcovy příšerné požadavky vždy vyslyší.

„Mé parchantské potomstvo,“ pokračuje lord Rozbroj a vhání slova do krve svých zplozenců. „Den co den se pachtím a mrzkostem se věnuji, leč běžná zvěrstva uspokojí mne zřídka. Vyzkoušel jsem veškeré mučení, jaké kdy bylo vynalezeno, a vymyslel celou řadu dalších, jež přesahují hranice obyčejné krutosti. Avšak hrůza ve tváři nějaké panny skýtá toliko mdlé zadostiučinění a i v nejlepším případě jen sotva ukojí mé vrtochy.“

Přineste mi tedy živoucí tělo některého ze soků, jehož výdrž se stane důkazem nesnesitelného utrpení. Netropte si ze mne žerty s lineárními bytostmi a potěšte otce těmi nejzkaženějšími kusy z našeho plemene. Přineste mi živoucí tělo Matky perleťové, Drtihlava, Chmurného Válečníka, Hektikona či Přibíječe duší a já jim předvedu strasti, jež jsou stejně moje jako jejich.“

Synové 21, 24 a 39 dokázali, že jsou obzvláště zběhlí, pokud jde o to držet se zadaného úkolu, a zakrátko se spojili s lineárním hodnostářem jménem Laik Sohk. Laik Sohk má mnoho špehů a ti mu přinesli zprávy o cizinci, jenž se ubytoval v Požitkářském městě a svými požadavky na nestředně radovánky překonává dokonce i místní obyvatelstvo. Přitom se nudí, neboť je vytržen ze všedního života, a vyhýbá se pozornosti Svobodných obchodníků se zájmovostí, kteří by chtěli z jeho výkonů udělat senzaci. Avšak touha po soukromí často vede k nechvalné proslulosti – a zvěsti o jeho konání se tak brzy rozšířily a tou dobou, kdy dorazily k uchu široké veřejnosti, by se tyto činy již daly označit takřka za legendy.

Cizinec se věnuje prostopášnostem už několik týdnů a stále nemá dost, je to jako příliv, jenž nikdy neustupuje, dopřává si nevěstek všech druhů a pohlaví; napadá své smysly odpornými patoky; a zápasí v bojových klubech s najatými surovci na život a na smrt. Ale žije: a byť se uspokojuje, necítí spokojenost. Tyto kratochvíle mají spíše potlačit nutkání bojovat za nějaké věci, které nesnáší, protože jim nerozumí.

V soukromém salonu jednoho poklidného bordelu jej prostitutka, jež neprodávala tělo, nýbrž mysl, omývala štávou z tečkovaných bobulí plných jedů, které údajně uvolňují svaly a pokožku. A u toho nadhodila: „Vzhledem k tomu, že zůstaneš bezejmenný –“

„Nemám žádné jméno, které by stálo za řeč,“ utál ji.

„Proč?“

„Protože víckrát už mě tu asi nikdo neuvidí.“

„Takže má vzpomínka na tebe zůstane beze jména?“

„Copak vzpomínky mají jména?“

„Vzpomínky mají lidi. Lidi mají jména.“

„Bude lepší zapomenout.“

Dívka nabrala trochu šťávy do dlaní a řekla mu, ať se napije. „Tečkulová šťáva je plná látek, které mají na mozek stejný účinek jako endorfiny. Udělá ti dobře.“

Napil se.

„Ale máš nějaké jméno, že ano?“ Nenechala to plavat. Koneckonců za to dostávala zapláceno.

„K čemu jméno,“ odvětil a tentokrát si šťávu nabral sám, „když nemáš ponětí, kdo nebo co vlastně jsi?“

„Jméno z tebe někoho udělá.“

„Ale ne něco.“

Začala mu masírovat vyzáblá ramena. „Já jsem pro většinu lidí nejprve něco a až potom někdo. Obvykle o mně vůbec nezačnou smýšlet jako o někom. Řekla bych, že máš ještě štěstí.“

Cizinec se zasmál, i když nijak zvlášť pobaveně, a pak chvíli mlčeli. Posléze se dívka zeptala: „Proč nosíš ty čocky?“

Pokřivené čočky. Musela se zeptat. Neodpovídal.

„Můžu ti je sundat?“ Natáhla ruce.

„Ne.“ Odvrátil hlavu. „Mám potíže s očima.“

Hlavoděvka byla odbornice, a tak rychle změnila téma: „Myslíš, že to jde?“

„Co?“ Zamračil se.

„Zapomenout.“

„Existují různé způsoby a prostředky.“

Svezla se k němu a položila si ruku na okraj láně. „To vážně dovedeš tak ovládat svou mysl?“

Podíval se na ni. „Ne. Co bych tu jinak dělal?“

Hlavu měl téměř zcela vyholenou a lebku mu křížovaly podélné i příčné jizvy, takže vypadala jako mapa nějakého zničeného a vypleněného světa z jiné dimenze. Tvář měl jemnou a vzdáleně ženskou, nicméně se v ní zračila i ostře tesaná tvrdost vypovídající o tom, že se jedná o skutečného veterána krvavých tažení. Následkem dalších nevyzpytatelných střetů s násilím bylo rovněž pokřivení několika vyčnívajících částí hlavy. Sálala z něj drsná vnitřní síla, postavu měl však pohublou, což značilo, že prožíval dlouhá období s nedostatkem potravy – a proto se mu také tepající žíly rýsovaly pod pokožkou jako kořeny stromů. Převážně zpustlý zevnějšek dále naznačoval, že se čas od času vytrvale oddává zhýralostem a obvykle toho moc nenaspí. Jeho auře vévodily výbuchy divokosti; ovšem nejvíce z jeho hlavních rysů vystupovaly oči – jako oči nějakého bájněho stvoření, které pouze v jeho osobě odolalo při evoluci úpadku.

Oděn byl do šatů výjimečné jakosti, byly však natolik obnošené, že dávno pozbyly někdejší ceny. Na nohou měl kožené boty sahající až pod kolena, s bojovými cvoky na špičkách a na patách, a do bot měl zastrčené volné černé kalhoty ze spodní želví kůže. Pod tříčtvrtečním kabátem z tuleniny se skrývala černá kazajka s ochrannou pryskyřičnou vrstvou k odvracení pozornosti ostrých předmětů. Samotný tuleninový kabát byl nerovnoměrně černý a jeho vodotěsnou a mírně ochlupenou svrchní stranu pokrývaly skvrny od rozličných barviv a krve. Bylo to odění do tmy a noci, s jakým mohl beze stopy zmizet z místa, kde rozpoutal krvavou řež. Především ale sloužilo k tomu, aby jeho oběti propadly hrůze, že přichází jejich smrt.

Takto tedy vypadal; a takto si ho budou pamatovat ti, kdo na něj pohlédli – zanechal příliš silný dojem, než aby na něj bylo možné jen tak zapomenout.

*– soukromé svědectví Achlany Promff,
kněžky Církve Nechmeniiny*

21, 24 a 39 se už chystali zjistit o tomto cizinci co nejvíce. Byla to pro ně rutinní záležitost. Když se ovšem doslechli o rozsahu jeho odolnosti vůči tělesným i duševním podnětům, začali pojmát podezření, a jakmile odhalili jeho totožnost, vzrušila je vyhlídka na násilnosti.

Byla to už nějaká doba, co obdrželi otcův příkaz a svědomitě se zaměřili na Požitkářské město, neboť často sloužilo jako oblíbený úkryt pro Metaválečníky schopné ovládat Náhodné skoky. Chmurný Válečník to neuměl; a neuměli to ani synové Rozbrojovi. Zato se však mohli spolehnout na otcovo vedení, kdežto Chmurný Válečník postrádal jakoukoli schopnost sebenavigace, a bylo tedy dost dobře možné, že se ocitne ve špatnou dobu na špatném místě.

A taky že ano – a 21, 24 a 39 se chystali dát mu za jeho pochybení co proto.

Stáli přede dveřmi do jeho pokoje (kam si zatáhl jakousi příživnickou psychoštetku, která ujížděla na hlubokomyslném žvanění) a připravovali se na únos, při němž se naneštěstí budou muset trochu krotit. 21 hořel nedočkavostí, samým vzrušením se třásl a sekáček v jeho ruce zrovna tak. 24 třímal sekyrku a byl velice klidný, čímž pouze zdůrazňoval své vlohy pro nenávisť. 39 třel hrot terčové dýky, jako by to byl nějaký falický totem, jenž mu má dodat větší sílu.

Když ale vpadli dovnitř, po děvčeti nebylo nikde ani stopy; a Chmurný Válečník stál u okna a chystal se k Náhodnému skoku. Od 21, 24 a 39 ho dělila kouřící tečkulová lázeň; a když k němu vyrazili (ač věděli, že je to marné), ani se na ně nepodíval a pravil: „Bude lepší zapomenout.“

A s tím se odrazil, okno vybuchlo v oblaku rozlámaných příčlů a střepů a Chmurný Válečník unikl rádoby únoscům ze spárů.

21, 24 a 39 jen stáli a civěli, rozlítilo je to tak, že se nedokázali ani hnout. Potom je však upoutalo jakési zabublání, a tak shlédli k lázni a spatřili, že se z husté pařící se tečkulové šťávy vynořila hlava lapající po dechu.

Děvka, která neprodávala tělo, nýbrž mysl, na ně vyvalila oči. Synové Rozbrojovi napřáhli zbraně a vrhli se na ni, dali na jejím lahodném těle volný průchod vzteku, a když ustali, ochutnali nápoj z tečkulové šťávy smíšené s ženskou krví a shodli se, že je to značně uspokojující lék na jejich zklamání.

Metaválečníci mohou sice trpět hladem, ale nezemřou jinak než násilnou smrtí (včetně utopení, otrávení a upálení) a jejich tělo nepodléhá lineárním poškozením provázejícím choroby a stárnutí. Rovněž jsou odolní vůči prudkým nárazům, k nimž dochází při Náhodných skocích, kdy musí být pád z lineárního hlediska dlouhý tak, že by byl pro jiné smrtelný. Metaválečníci jednoduše nedopadnou, nýbrž propadnou tím, do čeho by měli vrazit, přičemž účinek takového pádu se podobá skoku do vody, s tím rozdílem, že právě jejich tělo se zachová jako tekutina, po nárazu rychle pronikne pevnou hmotou a na druhé straně se pak zase přetvoří v organický celek.

Existuje pár takových, kteří se naučili takzvaným Naváděným skokům a umějí řídit cestu skrze to, o čem hovoří jako o Průsečících rozdílů (často označovaných zkratkou PR) ve hmotě, již jsou schopni procházet (z čehož vyplývá, že chaos obsažený v materiálním řádu všehomíra obsahuje rovněž protiklady tohoto principu). Avšak cíl takového přesunu (čili uzlu) bývá zpravidla zcela náhodný – odtud název Náhodné skoky.

Cenou za Náhodné skoky je mučivé duševní trauma v podobě zlé předtuchy, že by jednou, až se „zanoří“, nemuseli vylétnout a zůstanou uvězněni v obrácené molekulární struktuře vnitřku planety – metafyzické potlačení linearitě totiž považují za stav zranitelnosti vůči nekonečnému statickému pohybu (takzvané Náhodné smyčky), a to do té míry, že se Náhodným skokům většinou vyhýbají a uchylují se k nim pouze v případě krajního ohrožení či neodolatelné příležitosti získat taktickou výhodu.

To nicméně neplatí pro Metaválečníky, kteří ovládají Naváděné skoky, kdy je náhodnost Skoku snížena v závislosti na tom, nakolik se dotýčný dokáže ovládat, zklidnit se a zmírnit značný strach z Náhodného skoku tak, aby cítil jen slabé znepokojení. Není známo, zda Naváděný skok skutečně poskytuje spolehlivou ochranu před Náhodnou smyčkou, nebo pouze vytváří falešný pocit bezpečí; není však pochyb o tom, že Metaválečníci schopní Skoky ovládat je využívají mnohem častěji.

*– soukromé svědectví Achlany Promff,
kněžky Církve Nechmeniiny*

Chmurný Válečník proletěl čímsi, co mu připadalo jako chodník. Chvilková dezorientace a pak... Nemeden, Bohaté město. Stál vedle řeky Tho a viděl, jak se to na Hlavní ulici hemží šviháckými výletníky, kupci, jasnovidci, společnostmi akrobatů, věštců a prosperujícími pouličními prodavači. Když tu byl posledně, ubytoval se v přepychovém hostinci, který proslul výběrem vín a výstředními orgiemi. Tentokrát by možná bylo lepší celé město opustit a vyhledat útočiště v nějaké bezejmenné prastaré vesnici v kopcích.

Největší potíž nicméně představovaly peníze – a tak mu přišli vhod turisté.

Nepozorovaně vklouzl do bludiště chátrajících ulic, kde se bezcílně potulovali lelkující návštěvníci – stačilo je odtáhnout do nějakého liduprázdného průchodu a vymlátit z nich všechny zlaté, které měli při sobě.

21, 24 a 39 se domlouvali v jednom soukromém salonu v paláci Laika Sohka.

„Co jen povíme otcí?“ řekl 21 a zalomil rukama jako nějaký urozený kuplíř s příliš velkými dluhy z hazardu.

„Pravdu,“ odtušil stále věčný 24.

39 přisvědčil: „To, že nám ta krysa upláchla, platí jen dočasně. Čím dřív to otcí povíme, tím větší bude šance, že se jí podaří opět vystopovat.“

„Tak mu to řekneme hned,“ navrhl 21.

„Jako by se stalo!“ projelo jim žilami jako tekutý led a ušima jako náhlý závan mrazu.

„Otče!“ zvolali synové a strachem i úctou v rovné míře padli na kolena.

„Vy ctihodné zlomečky mne samotného, vaše jednotlivé povražděné matky by na vás byly hrdé. Neobávejte se mého hněvu, neboť úspěchy se blíží. Ačkoli jsou dosaženy pouze zpola, jsme již v půli cesty k jejich naplnění – a to mne těší. Vydejte se tedy na nejvyšší místo v okolí a vrhněte se z jeho nesmírných výšin. Vyprázdňte mysl a nechte otce, ať vás navede k cíli. Odvedli jste dobrou práci a já zařídil vše ostatní: synové 8 a 47 očekávají váš příchod s poslušností správných bratří. Nyní již běžte a přineste mi soka, jehož pražené kosti rozptýlí můj žal.“

Učinili, jak jim bylo přikázáno, a za pár hodin se setkali s 8 a 47, kteří mezitím sledovali Chmurného Válečníka, jenž si rovněž mezitím moc dobře uvědomoval, že je sledován.

Přibíječ duší stál tváří v tvář Metaválečníci rostoucího věhlasu zvané Pojd' se rvát. Vysmívala se mu nadávkami, jež na něj měly zhruba stejný účinek jako zrnka prachu na nicotu.

„Jsi takový ohyzda, že mi tvoje tvář připomíná škleb prasete na jatkách,“ prskala. „Oplýváš ladností netopýra s uříznutýma ušima. Kdybych byla nucena se s tebou pomilovat, raději bych si vyřízla srdce a hodila ho psům, abych si

to víc užila. Pověz mi, Přibíječi, nespáváš ty ve stokách lineárních lidí? Proč by jinak tvůj šat tak pronikavě páchl? Nejspíš bych se pozvracela, ale i na to se mi hnusíš až moc.“

Nakonec po něm skočila jako pavouk, s napřaženými řemdihy v rukou, připravena udeřit přesně na skráně. To byl její oblíbený výpad na Metaválečníky značné pověsti. Měla ráda symbolismus, byl to základ reputace, kterou si nyní snažila vybudovat.

Jenže Přibíječ duší odpověděl, jako by byl spíše ze vzduchu než z masa a kostí. Jeho kyj, proražený jediným hřebem, opsal oblouk a zabořil se jí zespodu do brady.

To byla nejlepší ukázka symbolismu, jakou kdy viděla.

Byla chyba, že spoléhala na rychlost. Přibíječ duší spoléhal na odhodlání být rychlejší. Přišpendlil jí jazyk k patru; rozdrtil jí zuby; a hlavně jí zavřel klapačku. Jakmile z ní kyj vyprostil, skácela se bezvládně k zemi a byla příliš otřesená i na to, aby aspoň zakňourala.

Přibíječ se k ní sklonil, sáhl jí do těla, vyrval z něj duši a vzápětí ji spořádal na několik polknutí, jako když mořský pták hltá nabodnutou rybu. Když se pak z Metaválečnice vydral opožděný výkřik, měl původ v nevýslovném zoufalství dalece přesahujícím fyzickou bolest, kterou jí způsobila síla úderu.

Přibíječ stál a užíval si okamžik vzkříšení, když tu náhle ucítil závan nějaké příšerné koncentrace trpkých a zvrácených životních esencí, proti nimž duše poražené Metaválečnice sladce voněla. Zvedl nakloněnou hlavu, zavěťřil a nasál do plic jasné stopy duševní hniloby. A ucítil mezi nimi i animu, která byla prosycena trýzněmi, jež překračují hranice chápání, a která byla rozkladem napadena ještě více než ostatní.

Seběhly se mu sliny, a tak přešel k okraji skály na kopci, kde se bili, a skočil. Sledoval ten zápach bludištěm PR a nechal se jím zavést na místo, k němuž cítil větší odpor než k většině ostatních.

Do Bohatého města.

Vynořil se ovšem na jeho okraji a onen puch se linul z hloubi spletitých shluků mramorových kopulí a minaretů.

Ale jemu nepotrvá dlouho, než se tam dostane, a to ani nepohodlnými lineárními způsoby.

Svobodní obchodníci se zajímavostmi hovořili o nadmíru neobvyklém rozmachu násilí, jež vyústilo ve smrt dvou návštěvníků města a vážné poranění šesti dalších. Něco takového dosud Nemedem nezažil. Mezi oběťmi byli muži a ženy všeho věku a všechny někdo ztloukl a oloupil během čtyř hodin jednoho obyčejného odpoledne v trhový den.

Vraždy byly do jisté míry nežádoucí, protože v lineárních společnostech s pokročilejšími způsoby prosazování zákona obvykle přitahují pozornost, ale byly též nezbytné, jelikož hrozilo nebezpečí, že Chmurného Válečníka někdo pozná (ony dvě z jeho obětí letmo zahlédly Čočky, s ostatními si však poradil lépe). Přepadení nicméně splnila účel – a Chmurný Válečník teď vlastnil prostředky na to, aby si mohl dovolit ubytování v soukromí a značném přepychu.

Vraždami také zajistil – a zcela cíleně –, že budou městští arbitři mimořádně bdělí, což znamená, že synové Rozbrojovi budou při přípravách útoku navzdory svým běžným návykům nuceni postupovat opatrně. Bylo v zájmu Metaválečníků, aby na sebe na takových místech příliš neupozorňovali – na místech, kde by byli odsuzováni a pronásledováni coby stvůry, a nikoli ztělesnění Přírody. Našlo se už pár lineárních lidí či skupin, kteří učinili jisté objevy ohledně přítomnosti „zvláštních návštěvníků“, naštěstí však měli takové obavy z možných dopadů (obvinění z pomatenosti či výstřednosti), že si názory na tyto skutečnosti nechávali raději pro sebe. Proto se tito badatelé (z nichž některé znali Metaválečníci osobně) rozhodli, že při dalším rozšiřování svých znalostí budou postupovat ve větším utajení, přičemž tíhli k zakládání tajných akademických frakcí či tajemných spolků, jež se údajně věnovaly prapodivným náboženským či sektářským praktikám.

Jednoho z těchto lidí znal i Chmurný Válečník – šlo o kněžku Církve Nechmeniiny, jež si získala jeho důvěru, a jednou mu dokonce pomohla. Tentokrát mu ovšem Achlana Promff pomoci nemůže – tentokrát ne, když je mu v patách pět mladých parchantů. Nemohl s tím dělat zhora nic, jedině přistoupit na souboj. Umění diplomacie rozuměli synové Rozbrojovi jen stěží: ale on na tom ostatně nebyl jinak.

V předběžném stadiu bytí bloumá Chmurný Válečník rozlehlým a pustým krajem bezútěšných kopců a rozeklaných štítů, kde žulové převisy ční nad bahnitými mokřinami a vybledlé vrcholky ubíhají do dlouhých hřebenu pokrivených skalisek. Nad touto ponurou krajinou zuří a slábnou bouře, nejvyšší hory děšť přímo plení a do nižších svahů už jen prudce buší. Žádný živý tvor, ať už teplokrevný, či studenokrevný, nemůže snášet tlak těchto drsných podmínek, které přinášejí hrozné útrapy mysli i tělu, aniž by se uchýlil k divošství, jež jediné jim dovede čelit. Chmurný Válečník je tedy divoký: tím víc, že oplývá až příliš bystrým zrakem – pronikavým Bleskovým pohledem –, jenž mu umožňuje vidět nadpřirozené stránky přirozeného světa, v nichž jsou pro něj metafyzické odstíny fyzické skutečnosti stejně zřetelné jako hmotné objekty.

Je to svět za hranicemi lineárního času, kde se věčná ustrnutí elementárních sil zjevují jako znetvořené zrůdy, které spolu bez ustání válčí, nebo hodující božstva příliš nádherná či podivná, než aby na ně bylo možno pohlédnout. Duchové a další obyvatelé onoho světa zaplňují jeho zrak hrůznostmi i krásou; nahé nebeské postavy tančí zářícími vřesovišti – a přese všechen svůj smysl pro strach a údiv je Chmurný Válečník chápe, jedině když se poddá šílenství.

Uplynuly dlouhé věky a Chmurný Válečník je z říše hojných divů váben lkaním harfy, jež se nese větrem jako sedlina smutku. Je to hudba Barda, a když k němu Chmurný Válečník dojde, hráč nepromluví ústy, ale vyvolá slova svým nástrojem: „Ty, jenž se touláš a jemuž nyní byl dopřán jistý oddych od šílenství, tóny strun zmírnily křeče tvých vidin a navrátily klid hmoty. Mé bardské dary tě vysvobodily z pocitů choromyslnosti. Pojď, usedni k ohni a svaž hrdlo mokem, který mi nosí mé najády.“

Chmurný Válečník sedí a popíjí. Bard uchopí harfu a zapěje: „Potlačené šílenství nutí tě k dokonalému ovládnutí smyslů, jež jsou o to zběsilejší, že jsi ho zanedbával. Právě tvá slabost, nyní tvá síla, přivodí nepřítelům tělesnou zkázu – a tobě oddanost jejich zhoubě.“

Nadešel čas. Ve svěžesti jitra před rozbřeskem si uchová bystré instinkty. Ulice byly celkově vzato liduprázdné. Východně od tržiště se rozkládala změt průchodů a podloubí, která mu poskytnou dostatek prostoru pro potyčku pěkně v ústraní.

Ani nemusel nahlížet do stinných zákoutí a bylo mu jasné, že synové Rozbrojovi jeho cestu bludištěm starobylého souměstí sledují. A když zabočil za ohyb dlouhé a prázdné ulice, kde se až do nebeské výšky vzájemně protínaly četné vrstvy fiddithské a mharotské architektury, stáli tam, bylo jich pět a čekali na něj s přichystanými zbraněmi.

Chmurný Válečník k nim vykročil a provedl obřadný pohyb, jenž sloužil jako jeho osobní předehra k boji. Posléze tasil svou Vybranou zbraň a ta vylétla z pochvy za neblahého zazvonění břitké oceli.

Dirk.

Sevřel dýku oběma rukama, rozkročil se, natáhl paže před sebe a vyzval to parchantské potomstvo, ať tedy předvedou, co v nich je.

„Ale kdež, Chmurný Válečníku,“ odušil 24. „Ukážeme ti, zač je toho loket, ale necháme tě žít, abys pak mohl trpět mnohem víc rukou našeho přeslavného ochránce.“

„Radši odlož Dirk,“ doplnil 39, „beztak tě za chvíli přemůžeme a bude náš. Lord Rozbroj očekává tvou společnost a přichystal pro tebe řadu různých utrpení.“

Zamračený výraz Chmurného Válečníka se pouze prohloubil a vlnka jeho obočí se ještě více prohnula.

„Neplytvejte dechem na dohady,“ odvětil, „které nemají základ v rozhodujících následcích našich činů. Pokud jde o rozdělení bolesti mezi přítomné, máme s Dirkem jiné úmysly.“

Už už chtěl rozpoutat řež, ale vtom zahlédl, že za syny Rozbrojovými vyklouzla z příšeří nějaká nadlidsky rychlá postava. Synové Rozbrojovi nezvanou návštěvu vycítili a otočili se k ní – a jejich chvastounské výrazy náhle vzaly za své.

„Přibíječ duší!“ zalapal 21 po dechu.

Nadlouho zavládlo ticho. Přibíječ duší už byl téměř v dosahu zbraní, když 24 sebral odvalu a pravil: „Máme tu soutok takových běd, že jej nemůžeme odmítnout ani přese všechnu oddanost otci. Dobří bratři, vzmužte se. Honili jsme krysu a našli mastodonta. Jen si představte, jakou bude mít otec radost, až mu do klína složíme takový dar zbrocený krví. Zmrzačte ho, ale nesmí zemřít!“

S těmito pokyny se synové Rozbrojovi vyřítili na svou kořist, vypadalo to však jako souboj mladých stromků s vichřicí. Přibíječ duší se pohyboval s hrůznou ladností a protahoval se mezi nimi s takovým klidem a přesností v každém krytu i výpadu, až rozdělil hlouček parchantů vedví.

Nebyli to ovšem žádní začátečníci. Uspěchanějším útokům dovedli uskakovat díky své pohotové dravosti. Jistou úlohu sehrála také beznadě. 21 z mimovolné pobídky čiré paniky sebral odvalu a pustil se do točivého manévru, který mu poskytl příležitost tít Přibíječe duší zubatým sekáčkem do lýtka. Přibíječe to vychýlilo z rovnováhy nanejvýš o pět centimetrů – jen maličko. Ale stačilo to, aby se parchanti vyburcovali k méně vyhýbavému přístupu k překonání jeho hbitosti.

Chmurnému Válečníkovi zatím došlo, že uzrál čas na nenápadný ústup. Ve světě všeobecného zápolení není nikdo vázán poslušností k žádným kodexům cti. Bylo by mnohem lepší Přibíječe nechat, ať utiší hlad po duších splácaných z vesmírného hnusu, a mezitím se vytrahit, protože až díky jejich výživným vlastnostem nanovo ožije, nebude se s ním moct měřit.

Jenže rozumové přijetí příslušných nebezpečí mezi motivace Chmurného Válečníka nepatřilo; o jeho činech nerozhodovala ani odvaha: jeho myšlení a kroky řídila nepřičetnost, to šílenství kolovalo jeho žilami v nezadržitelném přívalu jako rozvodněná řeka.

Jako první padl 21. Chmurný Válečník mu rozsekl šíji a porazil jej jako obětího vola. Potom přišel na řadu 39. Zabořil mu dýku do kříže a parchant se zkroutil jako hořící list.

Výsledný zmatek nahrál do karet Přibíječi duší. Bez meškání držadlem kyje práskl 47 do brady, až se zatočil. Číslo 8 si to chybně vyložil jako příležitost k činu. Ze všech sil se ohnal pobitým obuškem po Přibíječově trupu. Přibíječ ale klesl na kolena, sklonil hlavu – obušek prolétl nad ní – a pak vyskočil a uštědřil číslu 8 mocnou ránu do slabin.

8 se skácel a už se nezvedl. Parchantova svíce zhasla.

Chmurný Válečník se mezitím věnoval 47, který teď měl bradu vysazenou jako nějakou součást stroje. Chmurnému Válečníkovi se zdálo příhodné, aby mu ji zcela urval. Popadl ho za ni a vši silou trhl do strany. Musel s ní ještě několikrát surově zakroutit, aby dílo dokončil, a bylo hudbou pro jeho uši, když parchant zakňučel jako štěně na rožni.

A to už se Přibíječ blížil k 24 a tomu nezbývalo než zemřít.

Přibíječ tedy skočil a zatočil se ve vzduchu jako pták ve víru. Kyj s jediným hřebem se parchantovi téměř jemně zarazil do čela. 24 okamžitě zvald jako prasklá struna.

Chmurný Válečník neztrácel čas a nečekal, až Přibíječ vyprostí zbraň z proděravělé lebky. Zprudka se na něj vrhl s úmyslem vetknout Dirk do té části jeho těla, která se mu namane jako první. Přibíječ duší se k němu ale obrátil a nepředvídatelně se přitom zavlnil. Chytil Chmurného Válečníka za paži a zastavil Dirk, sehnul se a vrazil protivníkovi hlavu do břicha. Chmurný Válečník ucítil, že ho zvedá a otáčí; a pak s ním Přibíječ praštil o zem, jako když člověk shodí ze zad těžký pytel.

Chmurný Válečník se chtěl zvednout na kolena, ale noha na zádech ho přitiskla k dlažbě.

A tak seznal, že zemře.

A nechutně.

V První knize Absoluten je psáno, že duše je odvozeninou Základní bázně, jakou Nechmenie poprvé zakusila, když se u ní vyvinulo uvědomění sebe samé coby Nadpředstava Existence a Času.

Jakožto členové Církve Nechmeniiny věříme, že jsme schopni dosáhnout stejné krajnosti v uvědomění pokaždé, když narazíme na nové skutečnosti či zkušenosti, které se dotknou Základní bázně v nás všech. Vzrušující osvícení z těchto zážitků nicméně mívá pouze krátkého trvání, neboť bývá zatemňováno oněmi potupnými živočišnými vyrušeními, jimiž se vyznačuje náš tělesný stav. Netřeba dodávat, že natrvalo lze Bázeň obnovit prostřednictvím smrti, jelikož po ní je naše duše opět vstřebána do prvotního Života před tělem.

Můj návštěvník mi však řekl, že je to omyl.

Tvrdí, že jsme pevně spjatí s naším hmotným bytím, jež nemá základ jinde než samo v sobě. Vše, co existuje za hranicemi našich smyslů, je pouze součástí rozsáhlé interakce veškerých věcí chovajících se jako pomyslný soubor rozličných stavů. Tvrdí, že co nelze vidět, to lze cítit, a proto je všechno stejně skutečné, ať už věci duševní, či hmotné. Některé jsou pouze méně hmatatelné než jiné – toť vše. Tělo a duše tudíž tvoří jednotlý celek složený z materiálních extrémů, jaký by při dualistickém rozdělení existovat nemohl.

Tvrdí, že duše je metafyzickým rozšířením fyzického řádu těla a to je naopak fyzickým rozšířením metafyzického chaosu duše: oddělit jedno od druhého znamená zničit obé a uhasit plamen Života.

Navěky.

*– soukromé svědectví Achlany Promff,
kněžky Církve Nechmeniiny*

Ruka Přibíječe duší vnikla Chmurnému Válečníkovi do těla jako do nějaké tekutiny. Chmurný Válečník měl dojem, jako by se vědomí jeho vlastní osobnosti svařilo, jako by implodovalo do niterného jádra přitažlivosti, tak silného, že se muselo scvrknout do hmotné podoby.

A taky že ano.

A Přibíječ ji sevřel v prstech a začal ji vyprošťovat z příbytku těla. Nebolelo to – Chmurný Válečník měl spíš pocit, jako by mu nějakým mocným vakuovým podtlakem vysával vnitřnosti.

Svíjel se jako červ na konci klacíku. Snažil se řvát, schopnost vydat zvuk však vzala za své. Začínal mu také selhávat zrak. Poslední, co viděl, byl Přibíječ, jak se nad ním sklání s otevřenými ústy a ze rtů mu kanou sliny.

Byl vytahován ze sebe sama a bylo to přišerné, jako kdyby ho Přibíječ vysával skrze miniaturní prázdnotu, ale přitom obráceně, jako by tu prázdnotu protahoval jím.

Jenže posléze se Přibíječ s nezvyklým nedostatkem náhlosti začal od chátrající postavy Chmurného Válečníka odvracet, jako by se ho někdo nebo nějaká síla snažili odvléct. Znenadání povolil nadpřirozený stisk na jeho duši a pak se ještě nenadáleji skácel, jako by dostal nějakým tupým předmětem do obličeje.

Chmurnému Válečnickovi se do celého těla vrátila vnitřní síla a cítil se teď o to živější než předtím. Kdysi okusil afrodiziaka, po nichž do něj vjel podobný nával zoufalé naléhavosti.

Ale ne takové.

Pohyboval se tak jistě a rychle, že po Dirku, který mu při pádu vyklouzl z ruky, nemusel ani šátrat. Hbitě ho sebral a vyskočil. Přibíječ duší ležel před ním, kašlal a dával jako člověk zachráněný těsně před utonutím. Chmurný Válečník ho popadl za vlasy, přitáhl si jeho hlavu a odhalil hrdlo tak, aby nad ním mohl Dirk podumat.

„Přibíječi duší, jak to, žeš upustil od snahy mě pozřít? Mně ani Dirku to nedává smysl.“

Přibíječ zakoulel očima, uvolnil si jazyk a řekl: „Tvá duše je pro mě jako jed, Chmurný Válečníku. Zvrátila mou žízeň v odporou nechuť. Jsem sice zpustlík, to ano, a žiju ze zpustlosti jiných. Jenže tvá choromyslnost působí na mou krev jako toxin, s nímž si má bytost neporadí.“

Jsem vydán napospas Dirku, Chmurný Válečníku. Soudím, že vy dva ukojíte mé chutě jednou provždy.“

„Jelikož tedy co nevidět zemřeš,“ odvětil Chmurný Válečník, „pověz mi, co víš o našem neobvyklém údělu. Co jsme zač, Přibíječi? Co jsme zač – a proč?“

„Jsme to, co jsme, Chmurný Válečníku – nic víc, nic míň. Já jsem projevem mrzkého rozpoložení, které tvoří mou podstatu. Ty jsi ztělesněním šílenství, jež ti dává sílu směřovat ke tvé pravděpodobné zkáze. Jsme hmotnými vyjádřeními přirozených stavů, která neslouží žádnému účelu, jenž by přesahoval jejich momentální úlohu.“

„Ale pnutí následku jistě spojuje naše nepřítomné poslání s nějakým zvláštním cílem.“

„Musí snad vítr vanout z nějakého zvláštního důvodu?“

„Příliš mnou házejí poryvy šílenství, než abych to jen tak přijal.“

„Vítr může přijmout všechno.“

„Tyhle řeči, to není žádná odpověď.“ Chmurný Válečník přitiskl Přibíječovi dýku ke krku.

„Jinou pro tebe nemám.“

„Potom mne tedy Dirk nutí, abych tě v co nejkratším čase sprovodil ze světa.“

Rázně mu přešel čepelí po hrdle a osvobozená krev se rozstříkla po dláždění jako víno. Pustil Přibíječovu hlavu a nechal ji s lahodným křápnutím dopadnout na kameny. Podíval se mu do tváře. Spíš než bolest v ní četl úlevu.

Zpod Pokřivených čoček se Chmurnému Válečnickovi řinuly slzy. Zastrčil Dirk do pouzdra a vystoupil z krvavého tratoliště, jež se mu slévalo kolem nohou. Zanechával za sebou rudou stopu, jež postupně slábla tím více, čím více se vzdaloval od bojiště. A náhle se mu v hrdle jako sopečná pěna vzedmulo nutkání strhnout si Čočky z očí – vrhnout se do područí šílenství. Toto puzení však rychle zahнала jásavá myšlenka, že když neví, kdo je, když neví, co je zač, bude zabíjet, aby to zjistil.

Nebo při tom sám zemřel.

2. Smrdák uzří Světlo, jež nikdy nesvíí

Smrdák se mezi lidmi pohybuje jako závan smrtící chemikálie, který na sebe vzal lidskou podobu. Je cítit převážně jako solný roztok. Jeho dech ovšem posilují i jiné pachy; i jeho tělo mocně čpí přišerným smradem.

Těžko říct, jakými tekutinami se skropil, avšak dohromady dodávají jeho zástěře podivný odstín, jenž působí nejen špinavým, ale i zlověstným dojmem. Lidé si od něj nicméně udržují odstup i z jiného důvodu, než že je jim odporný. Jeho tvář, to je hnus sám, neustále se v ní zračí škleb, který si lze snadno splést s nějakým znetvořením. A z očí mu kouká hlad – spíše šelmovský než lidský –, který vypovídá o nenasytné potřebě uspokojení, dalece přesahující hranice obvyčejných lidských tužeb.

Smrdák kráčí ulicemi Vzrušujícího města, druhého města Nothské republiky. Na zádech cosi nese: kožený postroj a v něm nádobu připomínající konev na mléko. Jeho kroky doprovází husté, těžké šplouchání, zvuk čehosi masitého a smrdutého. Nejednoho městského arbitra už při poklepávání pobitým obuškem o nohu napadlo, že Smrdáka zastaví a obsah jeho nádoby prozkoumá. Smrdákův puch ovšem každého přesvědčil, ať to nedělá.

Smrdák si účinky smradu uvědomuje – a to je také jedním z důvodů, proč dopustil, aby tak páchl. Jeho palčivý odér slouží jako výtečná ochrana před zvědavostí lineárních lidí.

Vzrušující město tvoří zborcená geometrie úzkých ulic, sešlých podloubí a špatně osvětlených sloupořadí. Míchance budov se naklání na všechny strany současně. Popraskané cihly a rozpukané zdivo jako by spolupracovaly spíše náhodou než promyšleně. Spodek každé stavby zdobí vyobrazení nahých hýřilů, kosmických symbolů a chimérických stvůr, jež dodávají všudypřítomnému rozpadu nečekaný život a barvu. Umělci z tohoto města mají ve zvyku zvelebovat krásnými obrazy právě ty nejzchátralejší zdi.

U chodníků pod sloupovím šumí vinárny a debatní salony, umělecké misie a fetišistické kluby, pijácké ateliéry a galerie rozkoši. Podniků zaměřených na praktické potřeby je tu pomálu. Železáři a běžní řemeslníci jsou v menšině oproti řemeslníkům, kteří pracují s měkkými kovy a drahým kamením. Řezníků a pekařů je málo ve srovnání s gastronomickými devianty schopnými připravovat absurdně lahodné pečivo či marinované maso. Vchody do budov četných cechů zakrývají skvostné, leč rozedrané závěsy z drahocenných látek.

A Smrdákovi je z toho všeho na blití.

Chystá se přejít do jiné čtvrti a celkem jsou tu tři: Hlavní, Pohlavní a Mimohlavní. Smrdák se nachází na kraji Pohlavní. Mine několik dívek v plazích sexuálních oblečcích, s živými hady ve vlasech. Když kolem nich prochází, i šupinatci se odtáhnou od nečekaného náporu smradu, který se z něj line.

Smrdáka to přiměje k úsměvu: a je to úsměv bezzubý, zuby si totiž vytrhal kleštěmi, aby se mu lépe sála potrava.

Je však čím dál roztěkanější, pohledy mu srší z očí jako jiskry, tře o sebe dásněmi a z úst mu tečou sliny. Pátrá po určitých dveřích s určitým znamením na zárubních, není to však znamení vyryté tak, aby ho každý viděl.

Najde ho po dvou až třech hodinách nad těžkými dveřmi z vyschlého dubového dřeva – vypadá jako rozřatý kruh. Je to znamení Informačního syndikátu. Ten má pobočky po celém světadíle, najít je ovšem není nic jednoduchého. Často se říká, že nejcennějším zbožím Informačního syndikátu jsou právě informace, kde ho hledat. Když se to však někomu přece jen podaří, prodají mu tam za patřičnou cenu informace, o čem jen chce.

Smrdák ale nepočítá s tím, že by platil, ostatně ani nemá peníze. Má však měnu, která mu slouží lépe.

Smrdácký nůž.

Nemilosrdné sestry čelily nebezpečnému protivníkovi.

Mrzničovi.

Metaválečnice ho naprosto nesnášely, a to kvůli extrémní povaze způsobu, jakým je s oblibou zabíjel.

Měl bledé, bezkrevné tělo, vypadal, že je spíš z rosolu než z tkání. Pokožku měl hladkou, mastnou a vesměs lysou. Co se týkalo paží a břicha, zdálo se, že je tvoří jen o ždíbiček více svalů než tuku. Byl rozložitý, nikoli však neohrabaný, měl obrovská ústa, tlusté rty a těžké podbradky, jež se mu za chůze houpaly jako kyvadlo.

Pohyboval se promyšleně, jako ledovec. A zrovna tak i zabíjel. Nejdřív se vždycky pokusil protivnici zneškodnit a rozbít jí česky, zlomit ruce nebo ji omráčit pečlivě odměřenou ranou do hlavy. Jeho Vybraná zbraň k tomu byla patřičně uzpůsobena: jednalo se o těžký železný obuch vykovaný do podoby obřího pyje. Mrzničovi šlo o to, aby sokyně nezemřela dřív, než na ní ukojí potřebu svého tělesného rituálu.

A ten Metaválečnice nesnášely nejvíce.

Smrt má mnoho tváří a některé jsou žádoucnější než jiné. Zabití Mrzničem je možná ta nejméně žádoucí ze všech.

Když jde všechno podle plánu, skončí Mrzničova protivnice na zemi a zůstane bezmocně ležet. Některé musí občas pomoci k ještě větší bezmocnosti, ale to už je formalita. Ke štěstí mu stačí, není-li bezmocná až příliš.